

Sebonnani bitang néember

*Ezt kipakolod azt bepakolod
a nylon a zsák szaporodik
mint gombatelevény
úgy növi be a látképet
(bár ki mit lát rajta arról ne szóljon a fáma)
máma még változnak a dolgok
(látszólagosan) elhagyólagosan
itt ott
(engem téged??)
mindenesetre a fekete egyre több
(sittes zsákok garmada hadserege)
Győzni akarnak
(ha akarnak fognak is
így egy karizmatikus ismerősöm)
nesze nekünk!!
kiköltözöl belőlem szép lassan
megfontolatlanul
bútorainkat másnak adod
más tüdőt képzelsz magad mellé
más gyomrot vesét epét
más agytekervényeket csontvelőt váladékot
folyok ki kezedből
szivacsból mosogatólé
folyok ki tekintetedből gondolkozásaidból
gombolkozásaidból folyok szemedből
folyok nemi szervedből
napi havi baj leszek vagyok neked máris
és máris távoznak
magunk mögött hagyva leégett áramköröket
megolvadt biztosítékokat
(nincs biztosíték)
(kiverve kiverve)
lerángatott tapétát
zsíros foltokat foltjainkat a falon
életünk (?) önkéntelen freskóit
üres kiszáradt konzervdobozokat
megkövesült ételmaradványokkal
a közös kanalazás csörömpölő emlékével
és nincsenek kérdéseink
mind bedobozolva papírba burkolva*

törékeny edény
jelzi a felirat
ami túl éles túl vastag túl piros
(az a rohadt filctoll)
túl letörölhetetlen
csak kívágni lehetne
.....szívem hol van az ecetes olló?
.....sehol

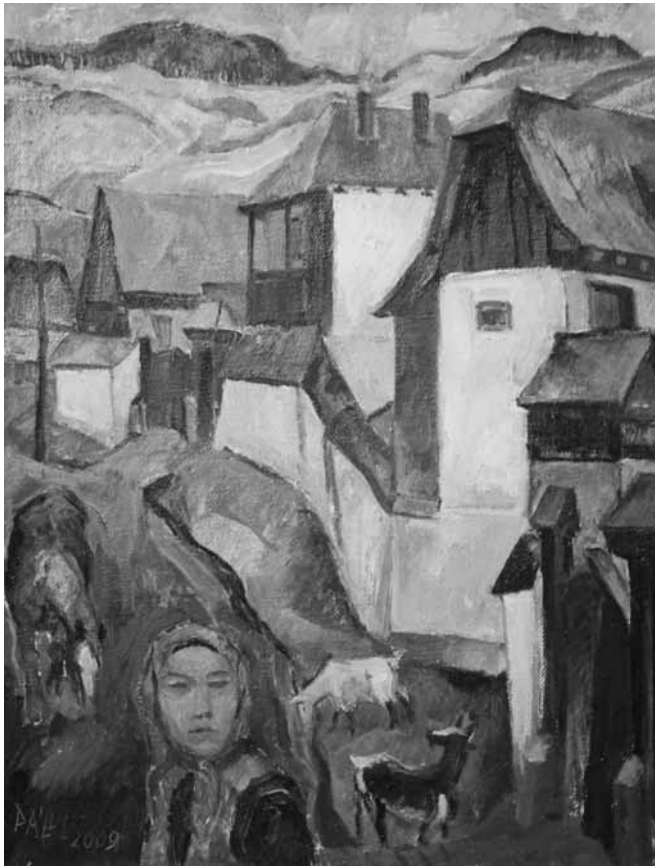
búcsúszonáta

Megvártam míg a parfümöt és a változóknikat
harisnyákat is a bőröndbe tetted
csak akkor beszéltem arról
milyen nehéz becipzározni valamit
behúzni magad után
hogy ne lógjon ki semmi
és a fogak ne bogy átharapják közös dolgainkat

levonszolódtunk a buszmegállóba
a taxikat hagytuk elsubanni
nevettünk hogy ez az önmegtartóztatás egyik formája
és tovább vártuk a valahányadik buszt
ahova majd feltuszkolhatjuk magunkat
és a tömegben tarthatlak téged
mert még mindig inkább engem
mint idegen kabátok borosták hajak illatát választod

a pályaudvar ugyanez detto mondod
miközben folyton az órát bámulod
és minden percben kérdezed
hogy elmozdult-e már a kismutató
én meg a rovátkákkal bizonyítom
hogy csak mióta beszélünk
ennyit és ennyit száguldott
mindjárt a tizenketteshez ér
de ettől sem leszel nyugodt
a mellettünk álló férfit kérdezed

*aztán a vonatra már egyedül szállsz
női bőrleszk jut eszembe
abogy felküzdöd magad a lépcsőn
csak az a furcsa hogy egyáltalán nincs kedvem nevetni
(milyen könnyű lenne ezért a rendezőt hibáztatni)
vált a kép
látom abogy ülsz az ablakban
kicsomagolod a szendvicседet
és nagy harapásokkal elkezdesz enni
mikor már az integetés után vagyunk
távozóban arra gondolok
vajon mit is faltál fel oly nagy bévvel*

Só út

KÓKAI JÁNOS (1972) Budapesten élő költő és színházi alkotó.